

Arrest

nr. 332 726 van 11 september 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 september 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 september 2025 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

26qGezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2025 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en België te zijn binnengekomen op 16 juni 2025, dient op 19 juni 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië op 20 december 2024. Op 4 juli 2025 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten op grond van artikel 18, 1, b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees

Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

De Kroatische instanties stemmen op 15 juli 2025 in met de terugname op grond van artikel 18, 1, c) van de Dublin III-verordening.

1.2. Op 24 juli 2024 neemt de gemachtigde van de minister van asiel en migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen die beslissing dient verzoeker op geen beroep in.

1.3. Op 4 september 2025 wordt een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Dit is de bestreden beslissing, die op 5 september 2025 verzoeker ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : K.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)1996

geboorteplaats : Astana

nationaliteit : Russische Federatie

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te 127BIS om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 25.07.2025, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 25.07.2025, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 24.07.2025. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 05.08.2025 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart dat hij aan chronische sinusitis lijdt en diabetes heeft. Hij legt geen documenten voor die dit staven.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 24.07.2025. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 05.08.2025 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 28.07.2025 en 04.08.2025 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Betrokkene werd bovendien uitgenodigd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 14.08.2025 voor de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene is niet komen opdagen op deze afspraak en heeft ook geen reden opgegeven waarom hij niet gekomen is.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 24.07.2025 die hem betekend werd op 25.07.2025 De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

8° De betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende in Duitsland, Kroatië en België een verzoek om internationale bescherming. Al deze verzoeken hebben niet geleid tot een verblijfstitel.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)"

1.4. De overdracht aan Kroatië is nog niet bepaald.

2. Over de ontvankelijkheid

De beslissing tot vrijheidsberoving is, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker onder meer aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing zeer gebrekkig blijft en dat er geen voldoende inhoudelijke toetsing gebeurd is.

Hij gaat in op de pushbacks, stelt dat uit de rapporten blijkt dat verzoekers om internationale bescherming wel degelijk geweigerd worden aan de buitengrenzen en citeert dienaangaande uit het AIDA-rapport van juli 2024 en uit een rapport van Amnesty International. Hij stelt dat er daarnaast ook sprake is van politiegeweld op basis van racistische motieven, beperkingen op de grondrechten van personen met internationale bescherming en een schending van het non-refoulementbeginsel.

Verder kaart hij aan dat asielzoekers in Kroatië geen of minstens moeilijke toegang hebben tot effectieve en daadwerkelijke rechtsbijstand, waarbij hij verwijst naar en citeert uit het AIDA-rapport. Hij voegt toe dat hij, gezien hij geen inkomsten heeft, zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat tijdens de procedure en dat, indien hij zal worden toegewezen aan een opvangstructuur in een afgelegen gebied, het *de facto* onmogelijk is om de noodzakelijke informatie te vergaren. Uit het AIDA-rapport blijken volgens hem de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand.

Vervolgens gaat hij in op de volgens hem structurele tekortkomingen en wijst hij erop dat de duur van een asielprocedure aanzienlijk langer bedraagt dan wettelijk voorzien. Daarnaast zou de kwaliteit van de tolken niet altijd verzekerd zijn. Voorts zou er sprake zijn van inadequate opvangomstandigheden en overbevolking

waardoor hij meent een reëel risico te lopen om op straat terecht te komen of minstens n een opvangstructuur zonder sociale voorzieningen e meten gebrek aan hygiëne.

Hij meent dat de verwerende partij zich baseert op foutieve informatie nu enkel verwezen wordt naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om hem terug te leiden naar Kroatië. Het feit dat hij geen rechtsmiddel aangewend heeft tegen de bijlage 26^{quater}, doet volgens hem aan zijn uiteenzetting geen afbreuk. In dit verband voegt hij toe dat hij ten aanzien van de ICAM coach duidelijk aangegeven heeft niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer. Finaal werpt hij op dat de beslissing geen stempel bevat van de beslissende overheid.

3.3.2. De administratieve overheid heeft de verplichting om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Verzoeker kent de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, dat luidt als volgt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

Verzoeker betwist noch weerlegt de pertinente vaststelling dat hij *“de termijn van vrijwillig vertrek in de bijlage 26^{quater} niet heeft nageleefd”*, waardoor hij niet aantoont dat de gemachtigde van de minister niet kon overgaan tot de vaststelling dat de termijn voor vrijwillig vertrek niet wordt toegestaan en dat het, voor het waarborgen van de effectieve overdracht, noodzakelijk wordt geacht om hem zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden. Hij erkent in zijn verzoekschrift geen beroep te hebben ingediend tegen de bijlage 26^{quater}, waardoor die definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Huidige vordering kan niet aangewend worden als een beroepsprocedure tegen de beslissing waarbij de verantwoordelijke lidstaat reeds bepaald werd, met name Kroatië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts nog dat verzoeker in navolging van de bijlage 26^{quater} uitgenodigd werd voor interviews met de ICAM coach en dat hij weigerde mee te werken aan vrijwillige terugkeer, wat verzoeker ook benadrukt in zijn verzoekschrift.

3.3.6. Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van zijn overdracht aan Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de

verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, dient verzoeker over de materiële mogelijkheid te beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden toegelicht dat er reeds een beoordeling gemaakt werd van artikel 3 van het EVRM in de bijlage 26^{quater}. Verzoeker breng middels zijn verzoekschrift geen elementen bij die zouden nopen tot een andere beoordeling. Hij brengt vooreerst geen enkele elementen aan die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie. Hij beperkt zich er vervolgens toe te verwijzen naar algemene landeninformatie, met name het AIDA-rapport met update 2024 en een rapport van Amnesty International, doch onderneemt geen enkele poging om aan te tonen dat de daarin vervatte informatie niet in de lijn ligt van de informatie waarop verweerder zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bijlage 26^{quater}, zijnde onder meer het AIDA-rapport, update 2023, die definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Verzoeker wordt niet bijgetreden in zijn betoog dat een overdracht naar Kroatië een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM omwille van volgende vaststellingen.

Verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III-verordening. Verzoeker kan dus niet zonder meer verwijzen naar de situatie aan de buitengrenzen van Kroatië daar hij zich niet in deze situatie bevindt. In het AIDA-rapport waarnaar verzoeker verwijst, kan worden gelezen dat personen, die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Normaal worden zij door een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken opgehaald op de luchthaven van Zagreb en zij krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming toegewezen, waar zij een medische controle ondergaan. Niettegenstaande de vermeldingen in hetzelfde AIDA-rapport inzake 'pushbacks' en politiegeweld aan de buitengrenzen, maakt dit rapport, waar het specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 57-58), geen gewag van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met pushbacks. Dat pushbacks aan de grens op zich de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming naar deze lidstaat niet in de weg staan, blijkt ten andere uit het arrest van het Hof van Justitie van 29 februari 2024 in de zaak C-392/22, waarin het Hof tot de volgende conclusie kwam: *"Het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden onmenselijke of vernederende behandeling."*

Verzoeker toont niet aan dat het overschrijden van de wettelijke beslissingstermijnen inzake ingediende verzoeken om internationale bescherming door de Kroatische administratieve overheid of het niet bijhouden van statistieken in dit verband, een probleem vormt in de zin van artikel 3 van het EVRM,

Voorts wordt benadrukt dat richtlijn 2013/32/EU geen verplichting oplegt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan niet worden beschouwd als een structurele tekortkoming, die zich verzet tegen een overdracht. Voorts kan in het AIDA-rapport update 2024 gelezen worden dat er wel degelijk toegang wordt voorzien tot gratis juridische bijstand bij het beroep tegen een negatieve beslissing zowel in eerste instantie als in beroep (p. 51). De passage die hij in zijn verzoekschrift citeert is niet dienstig nu dit gaat over een rapport van de Kroatische Ombudsman van 2022 waarin gewag gemaakt wordt van moeilijkheden om toegang te krijgen tot rechtshulp inzake de detentiecentra betreft en nu bovendien in 2023, advocaten geen noemenswaardige problemen meer gemeld hebben met betrekking tot de toegang tot detentiefaciliteiten.

Verzoeker toont verder niet aan dat de gemelde tolkproblemen dermate grote proporties aannemen dat dit zou leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel het AIDA-rapport gewag maakt van factoren die een vlotte en adequate gezondheidszorg kunnen belemmeren, kan niet worden vastgesteld dat de situatie er dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Bovendien heeft verzoeker geen medische attesten neergelegd waaruit blijkt dat hij lijdt aan een bepaalde medische aandoening. In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog toegelicht dat hij verklaard heeft dat hij lijdt aan chronische sinusitis en dat hij diabetes heeft, maar dat er geen documenten voorliggen die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Het tegendeel maakt hij niet aannemelijk. De centrumarts attesteert op 5 september 2025 nog dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Dat er een grote instroom is van asielzoekers, betekent niet dat verzoeker in een situatie terechtkomt in strijd met artikel 3 van het EVRM. Gelet op het geheel van voorgaande kan verzoeker evenmin gevolgd worden in zijn betoog dat hij een reëel risico loopt om op straat terecht te komen of in een opvangstructuur zonder sociale voorzieningen en met een gebrek aan hygiëne, nu dit geen steun vindt in de landeninformatie waaruit, het weze herhaald, geen structurele problemen die een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM, blijken.

3.3.7. Verzoekers betoog geeft geen aanleiding tot de conclusie dat de artikelen 3 van het EVRM, 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zijn.

3.3.8. Waar hij tot slot nog opwerpt dat de bestreden beslissing geen stempel bevat van de beslissende overheid, laat hij na te preciseren wat hij hiermee wenst aan te tonen. Wat er ook van zij blijkt dat de bestreden beslissing rechtsgeldig genomen werd door een attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie en werd de bestreden beslissing van een handtekening voorzien. De bevoegdheid van de beslissing nemer wordt door verzoeker overigens niet in vraag gesteld. Het feit dat er geen stempel van de centrumdirecteur, die de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis brengt, op de kennisgeving werd aangebracht, doet niets af aan de geldigheid van de genomen beslissing. Minstens wordt dit door verzoeker niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

3.3.9. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

I. FLORIO